

CONTE

QUADERN inicia amb el present número una secció dedicada a la publicació de contes. I ho fa amb un de Francesc Trabal, un dels nostres escriptors que ha estat -i ben injustament- massa oblidat pels sabadellencs. Aquest conte de Trabal fou publicat a l'"Almanac de les Arts" editat a la nostra ciutat l'any 1925. Que quedi aci com un petit homenatge nostre al seu autor.

Per als que desitgin col·laborar en aquesta secció, advertim que, per raons d'espai, els originals no haurien d'excedir de tres folis escrits a doble espai i en una sola cara. No retornarem els originals ni mantindrem correspondència amb els seus autors, siguin o no publicats els contes que se'ns trametin.

VIDA, PASSIÓ i MORT D'ALCIBÍADES.

Exercici sobre un tema de l'Armand Obiols.

per Francesc Trabal

Fora d'aquella vegada, no sé si ho sabeu, que Alcibiades matà una criatura amb un Ford, que en parlaren tots els diaris, en la vida de Forrellach i Penedès no hi trobaríeu cap cosa extraordinària: vint-i-tres anys de viure entre llibres de text oficial, primer el batxillerat, després la carrera de farmàcia -ens descuidàvem dels anys de les beceroles de primera ensenyança- i, entremig, mitja dotzena d'aventures ferroviàries, a base d'una noia de Sant Andreu, sense passar de dir-se de vostè o de comprar quatre caps de pastilles de cafè amb llet a l'estació mentre la impaciència del si no vindrà feia sortir aquella mica de toseta, que surt espontàniament en aquests casos.

Alcibiades havia arribat a aquesta edat sense haver tingut pròpiament vida. Què podria explicar de la seva vida? Els notables que havia anat col·leccionant? Les vegades que havia estat malalt? Les excursions que havia fet? I a qui ho explicaria tot això, si no trobaria ningú que li fes gràcia. Si volia interessar a quatre amics o coneguts, havia de recórrer a la peripècia innocent del Ford i de la criatura, i en el temps que som, ni aquesta

mena d'anècdotes poden aguantar uns minuts d'atenció: Alcibiades no podia, doncs, parlar de la seva vida, i, coneixent-s'ho, havia agafat el costum d'oblidar cada dia més la manera com havia passat els anys. Si als vint-i-tres anys començava a viure, tenia al davant seu un vast panorama encara per extasiar-se: la única cosa que li calia era treballar-lo aquest panorama: era complicar-lo, era trobar la manera, diguem-ho clar, de no ser tan Pau.

I la manera de no ser tan pastanaga, la trobà Alcibiades amb una simplicitat encantadora: explotar íntimament les seves passions adormides. Ell, es digué interiorment: tu, ets, al capdavant, un home com els altres, ets fet de la mateixa pasta. La causa de què hi hagi tanta diferència entre tu i els altres és que no has sabut explotar-te, de què no has posat en activitat totes les teves facultats. Estaves badant, o dormint, i t'anaves tornant tou com un pabràs d'aquells tan blancs... És qüestió d'espavilar-se, de viure, d'ésser més fresseta: has d'obrir de bat a bat l'arca de les teves passions i ofegar-les

Estan a la venda les cobertes del Volum II per enquadrar la col·lecció dels exemplars de **QUADERN** corresponents als anys 1980-1981. S'obsequia als subscriptors amb l'Index. Demaneu-ho al vostre proveïdor habitual.

en el mar revolt del món sense pensar que pot costar-te.

I Alcibiades, amb la força que li donava la mateixa ignorància de les realitats de les seves quimeres ingènues, s'inflà sobtadament i volia aprofitar qualsevol cosa per cenyir-se una corona aureolada de celebritat.

Però, entremig d'aquest impetuós recercament de fets extraordinaris, havia d'entrebancar el seu camí una nosa inesperada: l'amistat nascuda, no se sap com, amb una noia bruna que, per acabar-ho d'adobar, es deia Antònia. Alcibiades, després de conèixer Antònia, oblidà inconscientment tot el seu programa: Alcibiades convertí la seva vida en una ombra d'Antònia. Quan els tràfecs materials quotidians deixaven pensar-li d'altres coses, Antònia li prenia el temps i l'anava burxant, burxant, fins torturar-li íntimament l'existència. Alcibiades, al darrera l'Antònia no es preocupava del canvi que dins seu s'anava efectuant. Sense voler revoltar les seves passions, elles soles es revoltaven i li feien giravoltar el cervell fins al punt de fer d'Alcibiades un home apassionat. Antònia mateix n'era inhibida d'aquest transformament: ella a penes si s'adonava dels fenòmens interns que anaven succeint al seu amic. Rebia Alcibiades a casa, conversaven de qualsevulla cosa, tocaven el piano a quatre mans, bevien vi ranci i menjaven quatre pastes, i tot allò que es fa.

Però Alcibiades cada dia podia contenir-se menys. Sentia un malestar dintre seu i sovint uns èxtasis li feien imperceptible el contacte del ficar-se el dit al nas. No sabia ben bé si li agradava Antònia o si li agradava la sensació que experimentava sentint moure's les seves passions. No sabia si preferir la visió d'aquells tendrums del coll, o aquella miqueta de sofriment o d'esgarripança cada vegada que a casa seva davant qualsevol record "d'ella" sentia... No sabia ben bé el què. Només ho solucionava tot, corrent cada moment que podia a fer més estret el lligam amb aquella dona a la qual imaginava com el reflex de la seva pròpia vida. Havia arribat a creure que la seva vida era Antònia.

Quan un dia, en ocasió d'una festa estival, ocorregué un fet que li tirà tot el seu plan per terra. Fou en una festa aigualida d'un cap al tard d'agost, en uns jardins de casa bona, mentre una música feia dansar un esbart de jove-tut. Alcibiades i Antònia ballaren plegats durant tot el festival. Sentiren la flonjor dels cossos, aprop l'un de l'altre, i els calgué arreglar-se els cabells cada vegada que la música parava.

Unes copes de xampany acabaren de donar el to al moment i els dos amics començaren a sentir aquella lassitud tan animal de dos quan es cansen.

Havent arribat a aquest punt, aviat ja no hauria quedat gran cosa a fer. Les paraules s'anaven fent difícils -ja no sabien pas que dir-se- i la situació era gairebé complicada. Antònia anava a esguerrar-ho tot, i potser sense pensar-s'ho.

—Escolti, Alcibiades, per què no m'explica res?

—.....

—Sempre haig de dir-li això? És que no sap res, per explicar-me? Digui'm coses.

—Antònia...

—Què?

—No està bé aquí, al meu costat?

—Sí, per què m'ho pregunta això?

Alcibiades es sentí apurat. Nedava de goig enmig de les seves passions abrindades i això sol el satisfieia. Era en aquell moment completament feliç. Per què calia enraonar? Què calia fer? Quina cosa podia passar que "ella" fos contenta?... Alcibiades vegé prop seu el pas d'una altra parella sense sentir tampoc que enraonessin i quedà encara més meravellat. Què havia de fer? Senyor, per què ella li demanava allò? Alcibiades, a la fi, tingué la gran pensada. No, ell no havia de parlar, no sabia què dir ni en sentia ganes. I acostant-se ben bé a Antònia, li prengué la mà i sense mirar-li els ulls hi posà els llavis. La mà d'Antònia fou per Alcibiades exquisidament dolça...

I aleshores gosà aixecar la vista.

Antònia, però, amb una cara d'enfada, no sabé sinó respondre al gest d'Alcibiades amb aquest paraules:

—Sap què penso, ara?

—No.

—Penso, i ja fa temps que m'ho fixo, que vostè, ve amb mi, només que per divertir-se.

* * *

La mare d'Alcibiades no podia comprendre què passava al seu fill: feia dos mesos que havia perdut la gana, s'havia tornat pell i os i ja feia tres setmanes que jeia. El metge únicament deia que el veia tan mal i els seus amics no pogueren treure l'aigua clara de les causes d'aquella malaltia.

La veritat era que Alcibiades s'anava acabant. Les últimes paraules d'Antònia l'havien colpit i no les podia pair. No podia comprendre com Antònia s'havia fixat que "ell anava amb ella per divertir-se". Què deuria voler dir? I quina interpretació podia donar a aquells mots? Ell, anava amb ella, per divertir-se, únicament que per divertir-se? Quina tortura, Senyor! Li havia besat la mà -què podia haver fet si no?- i ella cregué que allò ho havia fet per "divertir-se"?

Alcibiades, a còpia de cercar una explicació lògica dintre seu, anà perdent el món de vista, les seves passions s'havien tornat les seves fantasmes, i la seva vida -aquella seva vida que somiava- li començava a fer nosa. La seva vida el distreia de veure clar tot el seu món i mentre la seva mare era a la cuina fent-li un cata-plasme, ell aprofità l'ocasió per fer el segon badall. Més tard, quan la seva mare arribà al llit, Alcibiades tenia els ulls immòbils mirant enlaire: sobtadament es feren dos clotets a les seves galtes i amb una gran pausa girà la vista, oberta de bat a bat, fins a trobar els únics ulls que li feien companyia: i, poc a poc, com si els anés glopejant, abocà a la falda de sa mare els darrers mots de la seva vida: -Si per un si de cas, veguéssiu a l'Antònia, digueu-li si us plau mare, que sí, que era veritat allò de què jo hi hana-va per divertir-me, però, digueu-li que per divertir-me a la meua manera.- I acabat de dir això callà per sempre. ●

Es una gentilesa de

valls/sports

Especialitat en equips complets esportius.
I també gran assortiment en calçats per l'esport.
Avda. Concòrdia, 33 - Telèfon 716 91 28 - Sabadell